

Jemen: Een ontembaar volk

Sergio Rodríguez Gelfenstein

In 2015 begon Jemen, een voor velen in het Westen onbekend land, een oorlog ter verdediging van zijn soevereiniteit die werd bedreigd door een interventiealliantie onder leiding van Saoedi-Arabië.

Het Jemenitische volk moest het leven van bijna 400.000 van hun kinderen betalen om hun onafhankelijkheid te behouden. Veel mensen hebben zich afgevraagd hoe een land dat wordt beschouwd als het armste in West-Azië in staat is geweest om weerstand te bieden aan een coalitie bestaande uit enkele van de rijkste landen ter wereld en deze te verslaan.

Hoewel het conflict al bijna een decennium voortduurt, lijkt het een situatie te hebben bereikt die zou kunnen leiden tot de mogelijke beëindiging ervan. Hoewel er nog steeds sprake is van een gespannen situatie en verschillende soorten oorlog, is het aantal militaire acties de afgelopen maanden afgenomen. Het is niet langer een totale oorlog, maar het is ook geen echte vrede. Onder bemiddeling van China hebben Saoedi-Arabië en Iran zich verzoend, wat de weg vrijmaakt voor het oplossen van verschillende conflicten in West-Azië en Noord-Afrika. Hopelijk is Jemen daar één van.

Nu, na de "Israëliëse" invasie van Gaza, heeft Jemen, samen met de Libanese Hezbollah-beweging en andere Arabische en islamitische revolutionaire krachten, een actieve rol op zich genomen in de solidariteitscampagne met Palestina. Opnieuw heeft Jemen iedereen verrast door beslissingen te nemen die niet alleen een lokale, maar ook een regionale en mondiale impact hebben. Opnieuw vraagt de wereld zich af hoe dit heeft kunnen gebeuren. In twee afleveringen zal ik een aantal elementen presenteren, zodat lezers Jemen kunnen leren kennen en meer te weten kunnen komen over de historische strijd en de heldhaftigheid van het Jemenitische volk om de reikwijdte en dimensie te begrijpen van de Jemenitische beslissing om, met alle middelen die het tot zijn beschikking heeft, de rechtvaardige strijd van het Palestijnse volk te steunen.

De Republiek Jemen ligt op een strategische plek, in een regio waar handelsroutes Azië, Oost-Afrika en de Middellandse Zee met elkaar verbinden. Haar grondgebied, gelegen aan de kusten van de Arabische Zee en aan de poorten van de Rode Zee, kijkt uit over de Straat van Bab el Mandeb, waardoor het een bevoorrechte plaats inneemt op de wereldbol, vooral sinds de 20e eeuw toen enerzijds grote olie- en gasvoorraden werden ontdekt in de regio en anderzijds de Straat van Bab el Mandeb een verplichte doorgang werd voor het grootste deel van de wereldhandel tussen het Westen en de enorme economische groei en ontwikkeling van Oost-Azië.

De oude steden van het gebied maakten deel uit van het bijbelse koninkrijk Sheba in de oudheid. Vanaf die tijd begon de strijd van de inwoners van het huidige Jemenitische grondgebied voor hun bevrijding en onafhankelijkheid, want in de 1e eeuw na Christus moesten ze het opnemen tegen het Romeinse Rijk. Het machtige Romeinse Rijk werd verslagen in zijn poging Jemen te domineren.

In tegenstelling tot de rest van het Arabische schiereiland had Jemen een weelderige vegetatie die de bevolking grote rijkdom verschafte dankzij de grote mogelijkheden voor consumptie en handel die het bood. Daarom noemde de Griekse wiskundige Ptolemaeus Jemen "Gelukkig Arabië".

In de loop van de geschiedenis moesten de Jemenieten vechten met Joodse Himyariëten, die de christelijke meerderheid van de bevolking vervolgden tot de interventie van de Ethiopiërs in de 6e eeuw. Toen de Islam in de 7e eeuw in de regio arriveerde, begon deze een cultuur te vormen die gebaseerd was op de verweving van gevarieerde culturele en wetenschappelijke kennis en grote bijdragen zou leveren aan de mensheid.

Vele eeuwen lang bleef Jemen echter buiten de culturele en economische ontwikkeling van de Islam. In de 15e eeuw begon het grondgebied van het huidige Jemen strategische waarde te krijgen. In hun verlangen naar commerciële expansie begonnen de Europeanen gebieden over de hele wereld te

domineren. De eerste Europeanen die in Jemen aankwamen waren de Portugezen, die het land domineerden om de zeeroute te controleren waarmee ze specerijen van Azië naar Europa konden verhandelen via de Rode Zee.

In de 16e eeuw begon het Ottomaanse Rijk met het bezetten van gebieden aan de kust van de Rode Zee, terwijl het binnenland en de zuidkust onafhankelijk bleven en geregeerd werden door de Zaydis. In 1634 werden de Ottomanen uiteindelijk door de Zaydis uit Jemen verdreven. Kort daarna verschenen de Engelsen in het gebied en installeerden een post van de East India Company in de haven van Moka aan de Rode Zee.

In de 19e eeuw breidden de Britten hun aanwezigheid uit door de hele zuidwestelijke punt te bezetten. In 1839 vestigden ze zich in Aden, de beste haven in de regio. In 1872 konden de Turken hun dominantie in het binnenland van Jemen consolideren, waarvoor ze de facto een erfelijke monarchie vestigden in naam van een lokale imam. Deze verdeling splitste Jemen in feite in twee landen.

Rond 1870, met de ingebruikname van het Suezkanaal en de consolidatie van de Turkse heerschappij over het noorden van Jemen, kreeg Aden een nieuw belang voor de Britse mondiale strategie: het was de sleutel tot de Rode Zee en dus tot het nieuwe kanaal.

Aan het begin van de 20e eeuw markeerden Turkije en het Verenigd Koninkrijk een grens tussen hun gebieden, die bekend werden als respectievelijk Noord-Jemen en Zuid-Jemen.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog sloot Imam Yahya Mahmud al-Mutawwakil, die al sinds 1904 de imam van de Zaydis was, een bondgenootschap tussen Noord-Jemen en het Ottomaanse Rijk. Door de nederlaag van de Turken kon Jemen in november 1918 zijn onafhankelijkheid herwinnen. Na de erkenning van de onafhankelijkheid van Jemen in 1928 begon Groot-Brittannië echter met een campagne om het hele zuiden van het land, tot aan de grens met Oman, onder controle te krijgen. In 1934 controleerde Groot-Brittannië het gebied en veranderde Aden in een protectoraat en in 1937 in een kolonie. Opnieuw moesten de Jemenieten hun toevlucht nemen tot een gewapende strijd voor onafhankelijkheid. In 1940 kwam de nationalistische Beweging Vrij Jemen op om te vechten tegen de controle van het land door de imams die zich hadden geallieerd met Groot-Brittannië.

De gevechten verliepen in het noorden en zuiden langs verschillende wegen. In 1962 werd in het noorden de Arabische Republiek Jemen opgericht, terwijl in het zuiden het in 1963 opgerichte Nationaal Bevrijdingsfront in 1967 Aden veroverde en de onafhankelijkheid uitriep, waarmee een socialistische revolutie begon.

Zuid-Jemen werd omgedoopt tot de Democratische Volksrepubliek Jemen. Het sloot alle Britse bases in 1969 en nam de controle over het bankwezen, de buitenlandse handel en de marine-industrie over. In het buitenlands beleid onderhield het een nauwe alliantie met de Sovjet-Unie. Het bevorderde ook een openlijke antizionistische strijd en steun voor het Palestijnse volk.

In oktober 1978 richtte het Nationaal Bevrijdingsfront tijdens een congres dat veel steun kreeg van de bevolking de Socialistische Partij van Jemen op. In december werden de eerste volksverkiezingen sinds de onafhankelijkheid gehouden om de 111 leden van de Revolutionaire Volksraad te benoemen.

Vanaf de eerste jaren van haar bestaan ondervond de Democratische Volksrepubliek Jemen constante vijandigheid van Saoedi-Arabië, dat de controle wilde krijgen over delen van het grondgebied waar olievoorraden waren ontdekt. De spanningen werden verergerd door de groeiende militaire aanwezigheid van de VS in Saoedi-Arabië.

Ondertussen leidde in het noorden het Nationaal Democratisch Front (NDF), dat alle progressieve krachten in het land verenigde, de gewapende strijd tegen Ali Abdullah Saleh, die in 1978 president werd. Toen het NDF op het punt stond de macht over te nemen, probeerde Saoedi-Arabië het conflict om te buigen naar een oorlog tegen de Democratische Volksrepubliek Jemen. De bemiddeling van

enkele Arabische landen leidde tot een staakt-het-vuren en een overeenkomst waarmee de sinds 1972 opgeschorte onderhandelingen over hereniging werden hervat.

Uiteindelijk verenigden de twee republieken zich op 22 mei 1990 tot de Republiek Jemen, waarin Sana'a, de voormalige hoofdstad van de Arabische Republiek Jemen, werd aangewezen als politieke hoofdstad, terwijl Aden (de voormalige hoofdstad van de Democratische Volksrepubliek Jemen) werd aangewezen als economische hoofdstad. In een gezamenlijke zitting van de wetgevende vergaderingen van de twee in Aden werd een presidentiële raad onder leiding van generaal Ali Abdullah Saleh gekozen. De eenmaking van Jemen werd niet goed ontvangen door Saoedi-Arabië. Daarom begonnen de Saoedi's een beleid van steun aan onenigheid en afscheiding. In mei 1994 riepen separatisten een Jemenitische republiek uit in het zuiden van het land, maar ze werden verslagen door troepen die loyaal waren aan de regering.

Tussen juni en augustus 2004 ontstond er een beweging die het geloof uitdroeg van een specifieke tak van de sjiitisch georiënteerde islam: de Zaydis, onder leiding van de geestelijke Hussein al-Houthi. Na zijn martelaarschap in september van dat jaar kreeg de beweging de naam Houthi, Huthi of Ansarallah (aanhangers van God). De geschiedenis van het Zaydisme is meer dan duizend jaar oud en gaat terug tot het midden van de 8e eeuw. Het Zaydisme is een tak van de Islam die de nadruk legt op de strijd voor rechtvaardigheid en de menselijke verantwoordelijkheid om die rechtvaardigheid te bereiken. Het gelooft dat moslims door hun religie een ethische en wettelijke verplichting hebben om in opstand te komen en onrechtvaardige leiders af te zetten, waaronder onrechtvaardige sultans en kaliefen. Deze ideologie, die gemarginaliseerd werd na het verlies van de macht in 1962, vormde de basis van het politieke en religieuze gedachtegoed van Ansarallah.

De strijd van Ansarallah tegen de pro-Westerse en pro-Saudische regering van Ali Abdullah Saleh was lang en bloedig. Tussen 2006 en 2008 moesten ze vijf keer hun toevlucht nemen tot de wapens om hun grondgebied in het noorden van het land te verdedigen, totdat ze hun achterban en de geografische ruimte onder hun controle begonnen uit te breiden. In 2009 vormde Saleh een alliantie met de Saoedi's om de groeiende Ansarallah-beweging te bestrijden.

Voor de Ansarallah werd het feit dat een land als Saoedi-Arabië met een extreem conservatieve wahabitische stroming aanwezig was en zich mengde in de aangelegenheden van het land gezien als een bedreiging voor de soevereiniteit van de natie in het algemeen en in het bijzonder voor hun bestaan als minderheid. Vanaf dat moment werd hun strijd, die oorspronkelijk strikt intern was geweest, een confrontatie tegen buitenlandse inmenging.

Hoewel de Ansarallah-strijders in het begin zware nederlagen leden, waaronder (zoals eerder vermeld) de val van hun hoogste leider, werden ze na verloop van tijd sterker. Vanaf 2011, onder leiding van de jongere broer van al-Houthi, Abdul Malik, begon de Ansarallah-beweging belangrijke overwinningen op te eisen en belangrijke tegenslagen toe te brengen aan de vijand. De anti-imperialistische en antizionistische retoriek werd versterkt door Saoedi-Arabië te identificeren als de dominante partner van de Verenigde Staten en "Israël" in het gebied.

De zogenaamde "Arabische Lente" had een bijzondere invloed op de groeiende steun voor Ansarallah in hun strijd tegen de repressieve regering van Saleh. In Jemen had de politieke aardbeving die een aanzienlijk deel van de Arabische wereld deed schudden een veel beter georganiseerde reactie dan in de buurlanden. Geconfronteerd met de hevigheid van de protesten ontvluchtte Saleh het land en vluchtte naar Saoedi-Arabië. Hij werd vervangen door zijn vicepresident, Abdo Rabu Mansur Hadi, die orde probeerde te scheppen in het land door een overeenkomst te sluiten met de facties die tegen Saleh waren "om alles te veranderen zonder iets te veranderen", waarbij de Ansarallah-beweging buiten beschouwing werd gelaten.

Eind 2014 besloot Ansarallah een offensief te beginnen om de hoofdstad Sana'a terug te veroveren. In deze context sloot Saleh - verrassend genoeg in een poging om weer aan de macht te komen - een

alliantie met Ansarallah om Hadi te confronteren. Ansarallah, die de door Hadi ondertekende vredesakkoorden niet hadden gesteund, sloten een verbond met hun grootste vijand om de hoofdstad in te nemen. De Republikeinse Garde, een leger dat loyaal is aan Saleh, gaf de Ansarallah de voorkeur om Sana'a binnen te vallen. Hadi vluchtte naar Riyad, de hoofdstad van Saoedi-Arabië, van waaruit hij de gebieden "bestuurt" die nog niet door Ansarallah werden gecontroleerd. In werkelijkheid is Hadi een marionet van de Saoedische wahabitische monarchie en haar meesters in Washington.

Eenmaal aan de macht vormde de Ansarallah-beweging een Revolutionair Comité om het land te besturen. Ze werden gedwongen om tegelijkertijd te vechten met de terroristische strijdkrachten van Al Qaeda, met Saoedi-Arabië dat hen beschermt en een coalitie van andere Golfstaten. Al deze vijanden werden bewapend en gesteund door het Westen, voornamelijk de VS, Groot-Brittannië en Duitsland.

Saleh was van mening dat Ansarallah de afspraken niet was nagekomen, wat volgens hem betekende dat hij opnieuw aan de macht moest komen, en met Saoedische steun keerde hij zich tegen hen. Na dit verraad viel Ansarallah het huis van Saleh aan en executeerde hem ter plekke.

Vanuit Riyad riep Hadi op tot Saoedische interventie in Jemen. Om aan dit verzoek te voldoen, organiseerde de Saoedische monarchie een coalitie van soennitische landen om in 2015 de operatie Decisive Storm te lanceren. Deze operatie was gebaseerd op luchtaanvallen op alle bevolkte gebieden in Noord-Jemen en doodde vele duizenden mensen.

Deze actie was gepland als een definitief offensief om de controle over het land over te nemen en werd gevolgd door een tweede operatie genaamd Restore Hope die meer gericht was op diplomatieke toenadering. In werkelijkheid werd de oorlog op geen enkel moment gestaakt; integendeel, de acties van de alliantie te land, in de lucht en op zee werden versterkt door een zeeblokkade die de toegang van internationale hulp verhinderde, waardoor het land in de ergste humanitaire crisis in de wereldgeschiedenis werd gestort totdat de huidige zionistische acties in Gaza werden ontketend, beide met expliciete steun van de Verenigde Staten.

Ansarallah, dat de steun van de bevolking had en het terrein beter kende, begon guerrillaoorlogstactieken te gebruiken die - volgens de beweging - geïnspireerd waren door de bevrijdingsstrijd in Vietnam en de verzetsbewegingen in Latijns-Amerika. De strijders van Ansarallah waren ongelooflijk effectief tegen dit binnenvallende leger dat een gebrek had aan moreel, discipline en motivatie voor de strijd. De door de VS geleide Saoedi-Amerikaanse coalitiesoldaten, waaronder een zeer groot contingent door privébedrijven ingehuurde huurlingen, hebben geen militaire overwinningen kunnen claimen.

Riyad kreeg zware klappen, zelfs op zijn eigen grondgebied, toen de strijdacties van Ansarallah diep in Saudisch grondgebied toesloegen via een geavanceerd aanvalssysteem met drones en langeafstandsraketten die kazernes van de strijdkrachten, olieraffinaderijen en kritieke infrastructuur op grote afstand over de grens troffen.

De transnationale mainstream media hebben het verhaal verspreid dat Ansarallah handelt onder invloed van de Iraanse regering. Hoewel Iran noch Ansarallah heeft ontkend deel uit te maken van een as van verzet tegen imperialisme, kolonialisme en zionisme, een as die ook politieke krachten uit Libanon, Syrië, Bahrein en Palestina zelf omvat, is het simplificeren van de vergelijking tot een relatie van "ondergeschiktheid" zowel oppervlakkig als banaal, gezien de eigen geschiedenis van strijd van het Jemenitische volk.

In West-Azië hebben de toenemende agressiviteit van "Israël" en de interventionistische aanwezigheid van de Verenigde Staten de politieke situatie gepolariseerd. De recente overeenkomst van Iran om de geschillen met Saoedi-Arabië bij te leggen, evenals andere overeenkomsten die onder andere Egypte en Turkije, Qatar en Saoedi-Arabië dichter bij elkaar hebben gebracht na jaren van

vervreemding, naast de stagnatie van de oorlog in Jemen - alles wijst op de verzwakking van de imperialistisch-zionistische pool en de versterking van het verzet.

In deze context, door de geschiedenis en de geografische ligging, is de rol van Jemen en de Ansarallah-beweging doorslaggevend. Het is de moeite waard om op te merken dat Ansarallah zijn relatie met Iran nooit verborgen heeft gehouden. Ze zijn verenigd door hun gemeenschappelijke lidmaatschap van de sjiiitische tak van de islam. Zowel de oprichter van de Ansarallah-beweging als zijn broer, die de beweging nu leidt, brachten een deel van hun leven door in Qom (Iran), waar ze zich politiek en ideologisch trinden terwijl ze de sjiiitische stroming bestudeerden, gebaseerd op het idee dat de legitieme opvolging van Mohammed toebehoort aan de nakomelingen van zijn schoonzoon Ali, in tegenstelling tot de soennieten die geloven dat de opvolgers van Mohammed de metgezellen van de profeet moeten zijn. Sunni komt van "Ahl al-Sunna", wat vertaald "de mensen van de traditie" betekent, en Shia komt van "Shiat Ali", wat "de partij van Ali" betekent.

Maar dit betekent niet dat Jemenieten slechts "accessoires" van Iran zijn. Afgezien van de financiële, militaire, communicatie en politieke steun van Teheran, heeft de Ansarallah-beweging blijk gegeven van autonomie en zelfbeschikking bij het opzetten en uitvoeren van haar acties, zowel in de oorlog tegen Saoedi-Arabië en zijn bondgenoten sinds 2015 als nu bij het steunen van de Palestijnse zaak.

Naast de steun aan Palestina heeft Jemen een direct conflict met Israël vanwege de steun die de zionistische entiteit gaf aan de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) tijdens de oorlog van 2015, waardoor het de strategische Jemenitische eilanden Socotra kon bezetten, gelegen in de Arabische Zee, ongeveer 350 kilometer ten zuiden van de kusten van Jemen. Op Socotra heeft de entiteit een reeks spionagebases gevestigd om informatie te verzamelen in de hele regio, en in het bijzonder in de Straat Bab el-Mandeb.

De Israëlische basis van de VAE in Socotra is ook in het voordeel van de Verenigde Staten omdat de VS via deze basis de haven van Gwadar in Pakistan controleert, die ook deel uitmaakt van de China-Pakistan Economic Corridor (CPEC). De haven van Gwadar is door China ontwikkeld zodat goederen die daar gelost worden over land naar China verscheept kunnen worden, vooral naar de westelijke regio.

Wat de huidige gebeurtenissen betreft, begonnen de acties van Jemen ter ondersteuning van Palestina vrijwel onmiddellijk na 7 oktober. Op 19 oktober schoot een schip van de Amerikaanse marine raketten en drones neer die door Ansarallah tegen Israël werden afgevuurd, volgens informatie van het Pentagon die toen werd vrijgegeven.

Een paar dagen later, op 27 oktober, raakten zes mensen gewond toen twee drones neerstortten in Taba, een Egyptische stad aan de grens met Israël, nadat ze waren onderschept door de Israëlische luchtmacht. Op 31 oktober claimde Ansarallah een drone-aanval tegen de Zionistische entiteit. Het "Israëlische" leger meldde een raket te hebben onderschept die vanuit het zuiden was gelanceerd.

De militaire woordvoerder van Ansarallah, generaal Yahiya Sa'ari, kondigde in een televisieverklaring aan dat de organisatie een groot aantal ballistische raketten en drones had gelanceerd in de richting van "Israël" en dat er in de toekomst meer aanvallen zouden volgen "om de Palestijnen te helpen de overwinning te behalen". In reactie hierop zei de Israëlische nationale veiligheidsadviseur Tzachi Hanegbi dat de aanvallen van Ansarallah ontoelaatbaar waren, maar hij weigerde uit te weiden over de vraag hoe "Israël" zou reageren.

Half november kondigde de Ansarallah aan dat haar strijdkrachten alle schepen zouden aanvallen die onder Israëlische vlag varen of die door Israëlische bedrijven worden geëxploiteerd of eigendom zijn van Israëlische bedrijven of die naar Israëlische havens varen. Een paar dagen later kondigde generaal Sa'ari aan dat de Jemenitische strijdkrachten schepen van alle nationaliteiten die op weg waren naar Israëlische havens, zouden verhinderen om in de Arabische Zee en de Rode Zee te varen, totdat het

voedsel en de medicijnen die de Palestijnen in de Gazastrook nodig hadden, de door oorlog verwoeste enclave binnen mochten.

Met het oog op deze aankondiging en na de eerste aanvallen op schepen die op weg waren naar Israël, hebben vier grote rederijen: 's werelds grootste containerlijn, de in Zwitserland gevestigde Mediterranean Shipping Co. (MSC), het Deense Maersk, het Franse CMA CGM en het Duitse Hapag-Lloyd de doorvaart van hun schepen door de Rode Zee opgeschort. Deze bedrijven vervoeren ongeveer 53% van alle zeecontainers ter wereld en ongeveer 12% van de wereldhandel in volume. Opgemerkt moet worden dat 30% van het wereldwijde containervervoer via Bab al-Mandeb verloopt.

In reactie hierop stelden de Verenigde Staten op 19 december voor om een zeemachtalliantie te vormen om een operatie te starten met de naam "Prosperity Guardian", vermoedelijk gewijd aan het "waarborgen van de vrijheid van scheepvaart in de Rode Zee". In de praktijk betekende dit een oorlogsverklaring aan Jemen en het militariseren van de Rode Zee. Maar Jemen heeft zijn standpunt niet gewijzigd. De Jemenitische strijdkrachten beweerden dat "elke aanval op Jemenitische bezittingen of Jemenitische raketlanceerinstallaties de hele Rode Zee met bloed zou besmeuren" en beweerden dat ze "wapens bezitten om uw vliegdekschepen en torpedojagers tot zinken te brengen".

Sindsdien zijn de acties duidelijk geëscaleerd. Op 20 december benadrukte de leider van Ansarallah, Sayyed Abdul Malik Al-Houthi, in een toespraak dat de verantwoordelijkheid van de islamitische wereld, en in het bijzonder de Arabische wereld, voor het conflict in Palestina groot was, omdat zij "het hart van die wereld" zijn. In dit verband betreurde hij het islamitisch-Arabische standpunt in de topconferenties die werden gehouden om de kwestie te bespreken, met name de top die werd gehouden in Saudi-Arabië. Al-Houthi karakteriseerde dat standpunt als zwak. Hij merkte op dat de Arabische en moslimvolkeren zich zouden moeten inzetten om Palestina te steunen en bekritiseerde de focus van sommige landen op de "samenzwering tegen Palestina." De Jemenitische leider zei dat zijn land van de Verenigde Staten en Europese landen geen positieve houding of rol ten opzichte van Palestina verwachtte. Om deze redenen was hij van mening dat het perspectief van de as van verzet gericht zou moeten zijn op het verhogen van het niveau van militaire steun voor Palestina.

In dit kader waarschuwde Al-Houthi dat Ansarallah Amerikaanse oorlogsschepen zou aanvallen als Jemenitische troepen door Washington zouden worden aangevallen na de lancering van Operatie Prosperity Guardian. Volgens Al-Houthi probeert de VS de wereldscheepvaart niet te beschermen, maar de zee te militariseren.

De Verenigde Staten konden echter geen consensus bereiken met hun "bondgenoten" over de zeemachtalliantie. Er ontstonden meningsverschillen met de Arabische landen die werden opgeroepen om deel te nemen aan de coalitie, wat een coherente reactie op de Jemenitische aanvallen op schepen die de Rode Zee overstaken in de weg stond. Twee belangrijke regionale landen die betrokken zijn bij de langdurige Amerikaanse oorlog tegen Jemen - de Verenigde Arabische Emiraten en Saoedi-Arabië - hebben verzet aangetekend, wat een groot obstakel is geweest voor het Amerikaanse plan om een einde te maken aan de aanvallen op zee. De laatste actie die Washington overweegt is een militaire reactie op Ansarallah, maar sommige Arabische bondgenoten hebben geweigerd mee te doen. In plaats daarvan geven ze de voorkeur aan de diplomatieke weg en de versterking van de maritieme bescherming van schepen.

Analisten die over de zaak zijn geraadpleegd, zijn het erover eens dat de doelstellingen van de voorgestelde Amerikaanse operatie vaag zijn omdat de marinechefs geen precieze missies hebben gekregen. Bovendien kunnen de schepen van de coalitie, hoewel uitgerust met geavanceerd wapentuig, zich alleen beperken tot het afweren van raketaanvallen, het escorteren van koopvaardij schepen met oorlogsschepen, wat twijfelachtig is aangezien het raketarsenaal van Jemen onuitputtelijk is in het licht van de acties die de afgelopen acht jaar zijn ondernomen. "Noch het management van de mondiale rederijen, noch de kapiteins van koopvaardij schepen, noch de

verzekeraars zullen bereid zijn om deze loterij te spelen," benadrukte Ilya Kramnik, een Russische expert op het gebied van zeemachten.

Ook Michael Horton, medeoprichter van Red Sea Analytics International, een onafhankelijk adviesbureau dat onbevooroordeelde analyses maakt van de veiligheidsdynamiek in de Rode Zee, merkte op dat Ansarallah "slechts een fractie van zijn wapens heeft ingezet en geen gebruik heeft gemaakt van langereafstandsrockets, geavanceerdere drones en moeilijk op te sporen zeemijnen".

In deze situatie merkte de Amerikaanse vice-admiraal Kevin Donegan op dat "de Verenigde Staten ook de aanhoudende aanvallen... door de Houthis als normaal hebben geaccepteerd." Volgens de New York Times heeft dit president Biden voor een moeilijke keuze gesteld met betrekking tot toekomstige afschrikkingsplannen voor Ansarallah. Hij moet er rekening mee houden dat Saoedi-Arabië niet uit is op een escalatie van het conflict die een zwaar onderhandelde wapenstilstand in de weg zou kunnen staan. Tim Lenderking, de speciale gezant van de VS voor Jemen, verklaarde half december dat "iedereen op zoek is naar een formule om de spanningen te verminderen".

Aan de andere kant van het conflict kondigde de commandant van de Iraanse Revolutionaire Garde, generaal-majoor Hossein Salami, op 24 december aan dat Israël een totale zeeblokkade tegemoet kan zien als de Middellandse Zee, de Straat van Gibraltar en andere waterwegen worden afgesloten. Tot nu toe is Jemen er al in geslaagd om de Israëlische haven van Eilat, gelegen aan de Rode Zee, die op slechts 15% van haar capaciteit werkt, bijna volledig te blokkeren. De gewapende strijdkrachten van de Ansarallah waren ook in staat om een Israëlisch schip te raken diep in de Arabische Zee, in de buurt van India, op grote afstand van Jemenitisch grondgebied. Ondertussen beschikt Iran over drones en hypersonische langeafstandsrockets die, in het geval van een totale oorlog tegen het zionisme, gemakkelijk commerciële schepen zouden kunnen raken die via de Middellandse Zee naar Israëlische havens varen.

Ter voorbereiding op een gevecht van andere dimensies tegen Israël, kondigde het Jemenitische leger bovendien aan dat het 20.000 reservisten heeft die getraind en klaar zijn om aan de zijde van de strijdkrachten van het land te vechten tegen de zionistische entiteit en de coalitie onder leiding van de Verenigde Staten.

Op 28 december waarschuwde Jemen de Verenigde Staten en haar partners voor de militarisering van de Rode Zee en verklaarde dat het zijn aanvallen op zijn vijanden zou intensiveren als de blokkade van Gaza zou voortduren. In deze context kwamen een dag eerder de topcommandanten van de Jemenitische strijdkrachten bijeen om de laatste regionale ontwikkelingen te bespreken en de gevechtsgereedheid van de troepen te evalueren. Aan het eind van de vergadering verklaarden ze zich bereid om de bevelen van de Ansarallah-leider uit te voeren. Op 4 januari, nadat een Jemenitisch marinecontingent oog in oog kwam te staan met Amerikaanse strijdkrachten in de Rode Zee, waarbij de Jemenitische kant drie boten en 10 strijders verloor, waarschuwde de commandant van de Jemenitische kustverdedigingstroepen, generaal-majoor Muhammad Al-Qadiri, dat Jemen zou reageren door in elk geval het doelwit te bepalen op de eilanden, in de Rode Zee en op "de bases waar de Zionisten en de Amerikanen gestationeerd zijn."

Als de VS en hun alliantie uiteindelijk besluiten om Ansarallah rechtstreeks aan te vallen in de Rode Zee, zullen ze geconfronteerd worden met een enorme zeeoorlog vanuit de Golf van Aden, de Arabische Zee en de Indische Oceaan. Het zou een onstuitbare spiraal van confrontaties van onberekenbare dimensies ontketenen.

In ieder geval is Jemen al in staat geweest om zijn strategische positie te gebruiken als een kracht in het mondiale scenario en om zichzelf op te dringen als een belangrijke speler in de voortdurende confrontatie en om een van de meest moedige vormen van steun voor het Palestijnse volk te uiten tegenover de Israëlische oorlogsmachine gesteund door de Verenigde Staten en Groot-Brittannië, een belangrijke drukkaart tegen het zionisme en zijn Amerikaanse mentor.

Beheersing van het Suezkanaal betekent beheersing van 90% van de wereldhandel, waardoor Israël rechtstreeks wordt getroffen door zijn economie. In die zin is Ansarallah in staat geweest om te doen wat Israël en de Verenigde Staten tot nu toe ten koste van alles hebben geprobeerd te vermijden: "De genocide in Gaza veranderen in een wereldwijde crisis."

De Libanese journalist Khalil Harb, die de Wereldbank citeerde, stelde in een artikel voor The Cradle dat Israël bijna 99% van zijn goederen importeert en exporteert via de rivier en de zee, en dat meer dan de helft van zijn BBP afhankelijk is van de handel in goederen.

De Braziliaanse journalist Eduardo Vasco, gespecialiseerd in internationale politiek, wees erop dat naast de directe impact die de Ansarallah-beweging veroorzaakt in West-Azië, haar acties "de wereldeconomie verlammen, dat wil zeggen, het functioneren van het kapitalistische regime zelf, dat aan de basis ligt van de aanvalsoorlog in het Midden-Oosten." Vasco is van mening dat de Verenigde Staten en Israël beperkt zijn in het uitvoeren van een directe aanval op Jemen, omdat er vergelding zou kunnen volgen tegen Amerikaanse bondgenoten in de regio, "vooral tegen hun olievelden, wat de economische crisis brutaal zou verergeren met een oliecrisis, die al begonnen is". Daarom zijn de Saoedi's voorzichtig, terwijl de VAE een krachtig optreden tegen Ansarallah willen."

Aan het eind van dit artikel kwam de informatie dat Jemen een Amerikaans schip met voorraden voor Israël had aangevallen, als reactie op de recente Amerikaanse aanvallen tegen Jemenitische zeemachten.

Bovendien bevestigde Hussein Al-Ezzi, de vice-minister van Buitenlandse Zaken van Jemen, in reactie op de verklaringen van Anthony Blinken, de "veiligheid van de scheepvaart naar alle bestemmingen behalve de havens van bezet Palestina", waarmee hij het nepnieuws dat door Washington, Londen en Berlijn over de veiligheid van de scheepvaart werd verspreid, categorisch van de hand wees.

Al deze acties tonen het vermogen en de vastberadenheid van het Jemenitische volk om een leidende rol te spelen tegen de oorlog van Israël tegen Palestina. In feite maken ze duidelijk dat, ondanks het feit dat ze een klein land zijn, wereldwijd en regionaal gemarginaliseerd van economische ontwikkeling, ze een wil hebben om te vechten die het duizendjarige gevoel uitdrukt om te bestaan als een onafhankelijke natie, die de VS uitdaagt door obstakels en belemmeringen op te werpen voor de imperiale uitvoering van haar beleid in de regio.

Bron: Resumen Latinoamericano Vertaling: Orinoco Tribune

Bron: Al Mayadeen Vertaling: Orinoco Tribune

Vertaald uit struggle-la-lucha.org

